

[Statsministeren.]

nen ned fremfor at bringe den op i Pari igen, saa vilde vi ikke gaa af Vejen for en saadan Nedskæring, f. Eks. til 72. Dette forebragte jeg for den store Kreds, som udgjorde Valutaraadet, og hvoraf, om jeg ikke husker fejl, ogsaa det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var Medlem.

Dette Forslag blev, som bekendt, afvist fra alle Sider; og da det ikke var muligt at vinde Tilslutning til det, ansaa jeg det for haabløst at fægte videre med det Standpunkt, da man ogsaa kunde gaa den anden Vej. Thi dette Spørgsmaal — i den Situation i hvert Fald —, om Kronen skulde op eller om den skulde lægges fast nede ved et lavere Punkt, var jo ikke i den Forstand noget principielt; det var praktiske Foranstaltninger, som begge lod sig udføre, og som man maatte søge at enes om, fordi det var i saa høj Grad hele Nationens Interesser, det drejede sig om. Derfor var det ønskeligt, at man virkelig fik en Ordning, som havde Mulighed for at samle og bære igennem de Vanskeligheder, som jo, hvad enten man gik den ene eller den anden Vej, vilde komme. Og saa gik man altsaa den anden Vej.

Efter at Valutaraadet havde afvist Talen om Nedskæring, sagde jeg med det samme — det kan Referaterne endnu vise —, at saa er der ikke andet at gøre: saa maa vi gaa over paa den anden Vej; men saa er Vejen til Nedskæring ogsaa spærret. Efter at man først var begyndt at sætte Foranstaltninger ind for at genrejse Kronen, vilde det naturligvis være Galskab at vende tilbage paa et eller andet Tidspunkt og sige: Nu vil vi alligevel skære ned.

Jeg siger: I hele denne Kampagne, som jo ikke førtes for lukkede Døre alene, men som ogsaa sivede ud, tør jeg nok sige, savnede jeg det ærede Medlem Hr. Holstein, som i Dag har aabenbaret sin Kærlighed til den Nedskæring, som den Gang kunde have vundet Gehør, hvis nogen havde villet være med, men som altsaa ikke opnaaede denne Skæbne.

Hvad der skal ske nu, hvis vi en Gang kommer ud af den nuværende Tilstand, ja, det maa den Tids ansvarlige Myndigheder afgøre ud fra de Kendsgerninger, der da maatte foreligge af international og national Art. Desværre er Forholdene i Verden saa brogede, at der vel, som jeg før sagde, neppe er nogen her i Landet, som for Alvor tør paastaa, at saadan og saadan vil Enden paa den nuværende Tilstand

blive. Jeg har i alt Fald ikke saadanne Højhedsfølelser, at jeg vil vove at fremsætte Paastande om den mulige Udgang af denne Situation.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nævnte kritisk forskellige Bevillinger, som han sagde var givet, og han mente, at saa kunde man lige saa godt ogsaa give store Bevillinger eller Lettelser til Landbruget. Det ærede Medlem nævnte eksempelvis 50 Mill. Kr. til Elektrificering af Jernbaner, og han nævnte dette høje Tal, endskønt alle og enhver ved, at den Lov, der er givet derom, kun taler om 16—17 Mill. Kr. Men det ærede Medlem er jo ikke saa nøje med sine Tal og springer altsaa fra 16—17 Mill. Kr. til 50 Mill. Kr. Det er dog noget. Men ikke en Gang disse 16—17 Mill. Kr., synes jeg, kan sidestilles med det, der her er Tale om. De er jo ikke en Gave til et Erhverv eller en Gruppe erhvervsdrivende, men en Foranstaltning til Forbedring af et Statsaktiv og til Forbedring af Trafikforholdene og har samtidig til Formaal at bringe Beskæftigelse og modvirke den Arbejdsløshed, som findes.

Det ærede Medlem nævnte et andet Tal, jeg tror, det var 113 Mill. Kr., til Bolignødens Afhjælpning. Det er dog heller ikke Gaver eller Penge, der er givet ud til Formaal, der svarer til, hvad det ærede Medlem vil gøre. Der er givet Statslaan i en Række Ejendomme, som er opført, normalt 85 pCt. og i intet Tilfælde over 90 pCt. i Ejendommene. Men disse Ejendomme staar der jo, og de er altsaa, hvis Staten fremdeles har disse Penge indestaaende i dem, for en væsentlig Del Statens Ejendom. Jeg har ikke forstået, at det ærede Medlem har i Sinde at lade Staten paa samme Maade faa Prioriteter i Landbrugsejendommene. Jeg tror, at der er Tale om at give Gaver i Form af Skattefritagelser og Lettelser ud i Fremtiden eller under andre Former for Bidrag, og dette er ikke sket for de paagældende Ejendommers Vedkommende. De staar der som Værdier, Staten har Herredømmet over, hvis det skulde komme dertil, at de Foreninger eller Kommuner, eller hvem der har opført dem, ikke selv kan opretholde dem.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Tale og Standpunkter var i Dag som desværre mange Gange tidligere i udpræget Grad klassepræget, mere end nogen anden af de Talere, jeg har hørt i den seneste Tid. Det forekommer mig unægteligt, at Situationen er en saadan, at der kun er liden Aarsag til den harmfulde Venden sig imod Arbejderklassens Interesser, imod Omsorgen